

halverwege neer en ging zijn geest peinzend in gansch andere richting.

Heel langzaam en omslachtig stopte hij dan zijn pijp, maar hij kwam er niet toe om hem aan te steken; doelloos verlegden zijn pezige handen wat brieven en rekeningen.

Plots rekte hij het lijf; hij herinnerde zich den brief, dien Simon gisterenavond gekregen had en waarmee hij ineens en zonder een woord te zeggen de kamer was uitgegaan. Half tien was dat geweest, hij wist het nauwkeurig, al had hij in zijn boosheid onverschilligheid geveinsd voor Simon's doen en laten. Maar zou die brief wellicht....?

Zijn gedachtenstroom stuitte; in de gang klonk een heeschig hoog geluid, wat piepend, of een oude vrouw half lachend, half huilend delireerde in haar slaap; hij schrok ervan.

Laurien kwam binnen om naar den haard te zien.

„Wat was dat noe voor 'n onmenschelijk geluid?” vroeg hij, nog in ontstelde verbazing.

Ze lachte.

„De juffrouw ziengt”.

Hij zag haar aan met zulke angstig wantrouwende oogen, dat haar lach verstierf.

„Ziengt juffrouw Lurkus?”

Laurien knikte, bleef ernstig.

„Ik wist ik ook nie, wak oorde; 't is moar 'n oarig geluid, ee?”

Dan lachte ze toch weer, de twee witte tandensnoertjes blinkend achter de volle roode lippen, en zoo ging ze de kamer uit.

Jan stond op, een vage onrust bekleemde hem; met groote stappen liep hij een paar maal het vertrek op en neer, de wenkbrauwen gefronst, de handen gedoken in de zakken van zijn wijde sjamlerloek.

Dan, na een peinzend stilstaan, trad hij naar de deur, deed die open, keek in de gang.

Er was niemand en het geluid van Lurkus' zingen klonk niet meer.

Zacht over den looper sloften zijn pantoffels; de traptreden kraakten wat bij het langzaam naar boven gaan. Op het portaal, voor de deur van Simon's kamer bleef hij staan, de vogelkop op den kalen hals in luistering even gebogen.

Toen alles daarbinnen stilbleef, deed hij voorzichtig de deur open en trad hij de kamer in.

't Was er schemerdonker; boven de kappen der overgordijnen aarzelde een bleekblauw schijnsel; er waren wat weeke glanzingen op de buiking der kannen van de waschtafel; tegen den wand hing een gravure, donker in den witten rand der passepartout; op de schrijftafel bij 't raam lag als een lichtend vlakje een opgevouwen brief.

Toen Jan, wiens oogen dra wenden aan de schemering, voorzichtig